

Hordó és a sonka

A II. világháború harcai elől Édesapám Bakonyszentlászlóra menekítette családját, így testvéreimmal és Édesanyámmal együtt itt vészeltük át a háború legnehezebb napjait.

Soós nagyapám

Az oroszok közvetlen bevonulását Soós nagyapám (Soós Pál 1883-1952) „színegetői” borospincéjében éltük át, ahol most a bakonyszentlászlói temető van.

Robbanások és lövöldözések hallatszottak be a pincébe. A pince ajtaját az orosz katonák nyitották ki, keresték a német katonákat. Mivel német katonákat nem találtak, így bennünket kiengedtek és visszamehettünk a szemben lévő Soós nagyapám házába, ahova már addigra betelepült egy magas rangú orosz tiszti csapat. A magas rangú katonáknak tolmácsuk is volt.

Eligazítást kaptunk, hogy otthon tartózkodhatunk a hátsó szobában, de az összes többi helyiséget ők használják. Őrséget is állítottak a ház elé. Az orosz kiskatonák a favágó tuskón vágták le a tyúkok fejét, majd a család felnőtt tagjait kérték, hogy segítsenek megpucolni a tyúkokat és a főzésben. Ezen a napon ünnepi vacsorát készítettek az egész parancsnokságnak.

Az orosz parancsnok körülbelül két hétig tartózkodott nagyapámék házában. Családunknak semmi bántódása nem esett az oroszok ott tartózkodása alatt, ami azt gondolom azért lehetett, mert a parancsnok lakott a nagyapáméknál.

Mint gyerekeknek érdekességet jelentett, hogy nagynénéim, Annus néneje (Soós Anna 1919) és Mariska néneje (Soós Mária 1924) – akik akkor fiatal és nagyon szép lányok voltak – korommal kenték be az arcukat és a régi öregasszonyok ruháit vették fel, hogy ne legyenek felismerhetőek. Amikor katonák érkeztek a házhoz igyekeztek elbújni, hogy ne is lássák őket.

*Annus néneje, Mariska néneje,
János, Jóska és én
(nagybátyáinkkal)*

Én ekkor 11 éves voltam. Édesanyám legkisebb testvéreivel – Jánossal (Soós János 1932) és

Jóskával (Soós József 1936) – (nagybátyáim, akik

közül Jóska fiatalabb 2 évvel nálam, tehát így „nagyöcsém”) igyekeztünk felfedezni, hogy a környéken mi történt, amíg mi a pincében voltunk, majd vittük a hírt a felnőtteknek. Például a pince fölött láttuk, hogy néhány akácfát derékba tört az akna robbanása.

Megdöböntő látvány volt, hogy találtunk egy „víres” embert a pajta mögött a Sáfárék telkén. Mi közletről nem mertük megnézni, de utána a felnőttek

mondták, hogy egy cigány ember feküdt ott vérben, holtan. Még aznap szekérral elvitték és eltemették.

Már másnap a Cserhegyen keresztül mi gyerekek elmentünk megnézni Gubicza nagyapámékat (Gubicza Miklós 1879-1969). Náluk is mindent rendben találtunk, őket sem bántották. Bár a nagyapámat a gádorba falhoz állították, pisztolyt fogtak rá, hogy adjon nekik bort. Ami bora volt nagyapámnak, azt mind oda is adta nekik, kivéve azt a hordót, amit a kiskertben ástak el két füstölt sonkával együtt a még rosszabb időkre gondolva. Itt kell megjegyeznem, hogy ez a hordó és a sonkák soha nem kerültek elő, vagy azóta is a földben vannak, vagy valaki észrevétlenül elvitte. Ugyanis jóval később mertük csak keresni az elásott holmikat mindenféle vas szurkáló eszközzel én is részt vettem a keresésben Édesapám öccsével, Lajos bátyámmal (Gubicza Lajos 1919-1977). Lajos bátyám 1949-ben jött meg az orosz fogságból, még ekkor is történt a keresés.

*Gubicza nagyapám
és Lajos bátyám*

Veszprém, 2008. november 16.

Gubicza László (1934)
Veszprém